

A photograph of a man and his father in a barbershop. The father, an older man with white hair and a beard, is seated in a barber's chair, looking up at his son. The son, a younger man with dark hair and a beard, stands behind him, resting his hand on his father's shoulder. They are in a barbershop with large arched windows in the background, through which warm sunlight is streaming. The shop is filled with various grooming products and tools on the counter and shelves.

MY FATHER AND GILLETTE

Ferdinando Frega — Nando the Scribe

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΟΥ ΚΑΙ Η GILLETTE

THE FAMILY · 03

GILLETTENARRATIVE — ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΑΡΧΕΙΟ

Ο πατέρας μου έφυγε από τη ζωή τον Απρίλιο του 2025.

Από τότε δεν έχει περάσει ούτε μία μέρα χωρίς να περάσει η παρουσία του από το μυαλό μου.

Ο θάνατος βγάζει έναν άνθρωπο από το δωμάτιο.

Δεν τον βγάζει από την κουβέντα.

Όσο μεγαλώνω, τόσο ανακαλύπτω κομμάτια του κρυμμένα μέσα μου.

Χειρονομίες. Σιωπές. Αντιδράσεις. Τρόποι να κοιτάζεις τους ανθρώπους.

Η κληρονομιά που μετράει δεν είναι ποτέ τα χρήματα.

Είναι η αναγνώριση.

Όταν ήμουν νέος, με κοίταζε και μου έλεγε ότι ήμουν ικανός για πράγματα πέρα από τις δικές του δυνατότητες.

Νόμιζα ότι με πείραζε.

Νόμιζα ότι οι πατέρες λένε τέτοια πράγματα επειδή οι πατέρες είναι υποχρεωμένοι να πιστεύουν το αδύνατο για τους γιους τους.

Τώρα καταλαβαίνω.

Δεν μου έκανε κομπλιμέντα.

Μου δάνειζε μια αυτοπεποίθηση που δεν είχα κερδίσει ακόμη.

Έβλεπε δρόμους που εγώ δεν μπορούσα να δω.

Πότες που δεν ήξερα ότι υπήρχαν.

Δυνατότητες που θα περνούσα δεκαετίες προσπαθώντας να ανακαλύψω.

Ήμασταν πατέρας και γιος.

Ύστερα γίναμε φίλοι.

Φίλοι από εκείνους που μιλούν με ειλικρίνεια για τη ζωή, τις γυναίκες, τις νίκες, τους εξευτελισμούς και τα όνειρα.

Ύστερα γίναμε συνάδελφοι.

Συνωμότες δεμένοι με τη δουλειά, το αίμα και την πεισματική άρνηση να δεχτούμε τα συνηθισμένα όρια.

Πάνω απ' όλα, μοιραζόμασταν ένα επώνυμο.

Ένα επώνυμο που σήμερα επιβιώνει όχι επειδή είναι γραμμένο σε έγγραφα, αλλά επειδή μπήκε στην αφήγηση.

Μπήκε στη μνήμη.

Μπήκε στο GilletteNarrative.

Μερικές φορές έχω την παράξενη αίσθηση ότι ακόμη με κοιτάζει.

Όχι σαν δικαστής.

Όχι σαν κριτής.

Όχι σαν τον άνθρωπο που λέει:

«Σ' το είχα πει».

Όχι.

Περισσότερο σαν σιωπηλός παρατηρητής που μελετά ένα πείραμα που βοήθησε κι ο ίδιος να γεννηθεί.

Έναν γιο που δεν ακολούθησε ποτέ το εγχειρίδιο οδηγιών.

Έναν γιο που ξανά και ξανά βγήκε έξω από το καλούπι.

Έναν γιο που η ζωή του έφερε αποτελέσματα που κανείς δεν θα μπορούσε λογικά να προβλέψει.

Μου λείπει.

Το χαμόγελό του.

Οι παύσεις του.

Η σιωπή του.

Οι αποφάσεις του.

Εκείνα τα μικρά καρτέ που φυλάγονται στη μνήμη και που κανένα αρχείο δεν μπορεί να αποθηκεύσει και καμία τεχνολογία να ανακτήσει.

Ήταν λοχαγός του Ιταλικού Στρατού στα είκοσι επτά.

Όμως ο βαθμός δεν τον εξήγησε ποτέ.

Αυτό που τον έκανε μοναδικό ήταν πιο απλό.

Ήταν ο πατέρας μου.

Το ήσυχο κομμάτι της ύπαρξής μου, ενώ ο υπόλοιπος κόσμος συναγωνιζόταν ποιος θα κάνει περισσότερο θόρυβο.

Κι έτσι, θα του γράψω.

Εκεί όπου κι αν βρίσκεται.

Περίμενέ με.

Αλλά όχι ακόμη.

Υπάρχει ακόμη δουλειά που δεν τελείωσε.

Υπάρχουν ακόμη μυστήρια που δεν λύθηκαν.

Υπάρχουν ακόμη ιστορίες που πρέπει να γραφτούν.

Μια μέρα θα φτάσω.

Κι όταν φτάσω, θα γελάσουμε μαζί.

Όχι για την επιτυχία.

Όχι για την αποτυχία.

Για τον παραλογισμό του ταξιδιού.

Γιατί η εμπειρία που έζησες μπορεί να αφηγηθεί ιστορίες που η φαντασία δεν θα φτάσει ποτέ.

Αντίο, μπαμπά. Προς το παρόν.

*Ο γιος σου,
Ferdinando*